

(1) ספר ויקרא פרק י

(טז) וְאֵת שְׁעֵיר הַחַטָּאת דָּרַשׁ דָּרַשׁ מִשֶּׁה וְהִנֵּה שָׂרָף וַיִּקְצָף עַל אֲלֻעָזָר וְעַל אֵיתָמָר בְּנֵי אֶהֱרֹן הַנּוֹתָרִים לְאָמֹר:
(יז) מִדּוּעַ לֹא אָכַלְתֶּם אֶת הַחַטָּאת בְּמָקוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא וְאַתֶּה נָתַן לְכֶם לְשֵׂאת אֶת עֹון הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לְפָנַי יְדוֹד:
(יח) הֵן לֹא הוֹבֵא אֶת דָּמָה אֶל הַקֹּדֶשׁ פְּנִימָה אָכֹל תֹּאכְלוּ אֹתָהּ בַּקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי:
(יט) וַיְדַבֵּר אֶהֱרֹן אֶל מֹשֶׁה הֵן הַיּוֹם הַקָּרִיבֹו אֶת חַטָּאתְכֶם וְאֵת עֲלֹתְכֶם לְפָנַי יְדוֹד וַתִּקְרָאנָה אֹתִי כְּאֵלֶּה וְאָכַלְתִּי חַטָּאת הַיּוֹם הַזֶּה וְיִיטֵב בְּעֵינַי יְדוֹד:
(כ) וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּיטֵב בְּעֵינָיו:

(2) רש"י על ויקרא פרק י

(טז) **על אלעזר ועל איתמר** - בשביל כבודו של אהרן הפך פניו כנגד הבנים וכעס:

(יט) **הן היום הקריבו** - מהו אומר (זבחים קא) אלא אמר להם משה שמא זרקתם דמה אוננים שהאונן שעבד חילל אמר לו אהרן וכי הם הקריבו שהם הדיוטות אני הקרבתי שאני כהן גדול ומקריב אונן:
ותקראנה אותי כאלה - אפי' לא היו המתים בני אלא שאר קרובים שאני חייב להיות אונן עליהם כאלו כגון כל האמורים בפרשת כהנים שהכהן מטמא להם:
ואכלתי חטאת - ואם אכלתי הייטב וגו':
הייטב בעיני ה' - אם שמעת בקדשי שעה אין לך להקל בקדשי דורות:

(3) ספר ויקרא פרק י

(ו) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן וְלֹאֲלֻעָזָר וְלֵאֵיתָמָר בְּנֵי רְאִשֵׁיכֶם אֵל תִּפְרְעוּ וּבְגָדֵיכֶם לֹא תִפְרְמוּ וְלֹא תִמְתּוּ וְעַל כָּל הָעֵדָה יִקְצָף וְאַחֲיֶכֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִבְפוּ אֶת הַשָּׂרָפָה אֲשֶׁר שָׂרָף יְדוֹד:
(ז) וּמִפְתָּח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תִצְאוּ פֶן תִּמְתּוּ כִּי שָׁמֶן מִשְׁחַת יְדוֹד עֲלֵיכֶם וַיַּעֲשׂוּ כַּדְבַר מֹשֶׁה:

(4) רמב"ן על ויקרא פרק י פסוק ו

והנה משה הזהיר כאן לאהרן שלא יפרע ושלא יפרום, כי היא מצוה נוהגת בו לדורות שהוא הכהן הגדול אבל בניו שהיו משאר הכהנים, לא היו רשאים להקריב ביום הזה כי היו אוננים, ואונן שעבד חלל, והיו חייבים להטמא לאחיהם, וכן היו רשאים או חייבין לפרוע ולפרום, ומשה הזהירם מכל זה הוראת שעה, ולכן צוה אל מישאל ואלצפן שיטמאו למתים הם ולא הכהנים, וצוה להם שלא יפרעו ושלא יפרומו כאביהם ולא יבכו כלל וזה טעם ואחיהם כל בית ישראל יבכו את השרפה, ולא אתם, והנה הכל שלא לערבב שמחתו של מקום, והחמיר בזה להיות להם חיוב מיתה אם יערבבו השמחה כלל:

(5) ויתכן שנצטוו משה בכך מפי הגבורה, ואע"פ שלא נכתב - או שלמד זה ממה שנצטווה (לעיל ח לה) ושמרתם את משמרת ה' ולא תמותו, כי "משמרת ה'" יוסיף גם היום השמיני, והנה גלוי וידוע היה לפני מי שאמר והיה העולם כי עתידין בני אהרן להיות אוננים, ואע"פ כן צוה שלא יניחו המקדש, א"כ לא יטמאו ולא יתאבלו כלל:

(6) והנה בני אהרן הכהנים המשווחים, אע"פ שהם כהנים הדיוטים עשה דינם בימי המלוואים כדין משוח מלחמה לדורות שהוא אינו פורע ואינם פורם ולא מיטמא לקרובים ככהן גדול, אבל אינו מקריב אונן, וגם הם לא הקריבו באותו היום, כמו שדרשו (זבחים קא) הן היום הקריבו את חטאתם, וכי הם הקריבו שהם הדיוטות אני הקרבתי שאני כהן גדול ואפשר שיהיה זה כל ימיהם באלעזר ואיתמר שיהיה דינם כמשוח מלחמה, בעבור שנמשחו בשמן המשחה, ויהיה זה טעם כי שמן משחת ה' עליכם:

(7) רמב"ם יד החזקה הלכות ביאת המקדש פרק ב הלכה ה

כהן שיצא מן המקדש בשעת העבודה בלבד חייב מיתה בין כהן גדול בין כהן הדיוט שנאמר "ומפתח אהל מועד לא תצאו פן תמותו" כלומר לא תניחו עבודה ותצאו מבוהלים ודחופים מפני גזירה זו . . .

(8 השגת הראב"ד - בין כהן הדיוט: א"א תימה גדול הוא זה שלא נאמר אותו פסוק אלא לאותה שעה בשביל שנמשחו בניו. . . שהרי שמן משחת קדש הוא מרבה אותם:

(9 השגות הרמב"ן לספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה קסג
והנה עשה הכתוב דין בני אהרן שנמשחו בשמן המשחה כדין משוח מלחמה לדורות, שהוא אינו פורע ואינו פורם ואינו מקריב אונן ואינו מיטמא לקרובים (הוריו' יב ב) . . . נראה שיהיה דין מחודש בימי המילואים ואינו נוהג בהם בשאר הזמנים. והכלל שהיה הכל הוראת שעה.

(10 ספר ויקרא פרק ח
(יב) ויצק משמן המשחה על ראש אהרן וימשח אתו לקדשו:

(11 רמב"ן על ויקרא פרק ח פסוק יב
וימשח אותו לקדשו ולא הזכיר בכאן משיחת בניו, כי בידוע שעשה להם כאשר עשה לאביהם, כאשר נצטווה (שמות מ טו) ומשחת אותם כאשר משחת את אביהם, וכלל זה במה שאמר בבנים (להלן פסוק יג) כאשר צוה ה' את משה:

(12 והנראה בעיני, כי לא היתה משיחת הבנים ביציקת שמן על ראשם, כי לא נאמר זה אלא באהרן, ויצקת על ראשו ומשחת אותו (שמות כט ז), ולא הזכיר שם משיחת הבנים כלל, שלא היתה ביציקה כמוהו:

(13 ויתכן שלא היתה בבנים משיחה זולתי ההזאות שהזה משמן המשחה על בניו ועל בגדיהם - וכן תראה בפרשת וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אותם (שם פסוק א), שצוה למשוח האב, ולקחת את שמן המשחה ויצקת על ראשו, ולא צוה למשוח הבנים כלל, לא ביציקה ולא במשיחה אבל בפרשת הקמת המשכן (שם מ טו) אומר ומשחת אותם כאשר משחת את אביהם, שלא הזכיר שם הזאות כלל וכן בפרשת השמן (שם ל ל) ולא הוזכרו משיחה והזאות בבנים במקום אחד, לכך אני אומר שלא עשה בהם אלא אחת מהן, והן ההזאות:

(14 חזקוני על ויקרא פרק י פסוק יט
פרש"י אמר לו אהרן וכי הם הקריבו שהם הדיוטות. וא"ת הרי קים לן שכהנים גדולים היו באותו יום כדאמרין לעיל. אלא י"ל לא נעשו ככהנים גדולים אלא להחמיר כגון על קריעה ופרימה ויציאת מקדש. אבל להקל כגון להקריב באנינות לא היו ככהנים גדולים ביום חנוכה.